

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 13 sierpnia 2019 r.

Poz. 4857

WYROK NR II SA/WR 848/18 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 13 lutego 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia WSA Władysław Kulon

Asesor WSA Wojciech Śnieżyński
(spr.)

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn

Protokolant

starszy sekretarz sądowy Anna
Biłous

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 13 lutego 2019r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Siechnicach
z dnia 28 czerwca 2018 r. nr LII/427/18
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego wsi Radomierzycy - teren „A”, gmina Siechnice - Etap I

I. stwierdza nieważność § 5 pkt 5 we fragmencie: „lub w określonych
przypadkach stanowią przeznaczenie dominujące”,

§ 11 ust. 1 pkt 2 zaskarżonej uchwały;

II. oddała skargę w części dotyczącej § 13 ust. 3 i § 15 ust. 3 zaskarżonej
uchwały;

III. zasądza od Gminy Siechnice na rzecz Wojewody Dolnośląskiego
kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt zł) tytułem zwrotu
kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g. Dz. U. z 2018 r., poz. 994) wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonego planu miejscowego w części obejmującej § 5 pkt 5 we fragmencie: "lub w określonych przypadkach stanowią przeznaczenie dominujące", § 1 ust. 1 pkt 2, § 13 ust. 3 i § 15 ust. 3 uchwały oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wojewoda zarzucił Radzie Miejskiej podjęcie:

1) § 5 pkt 5 we fragmencie: „lub w określonych przypadkach stanowią przeznaczenie dominujące” uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p., § 4 pkt 1 i § 7 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587, ze zm.), art. 2 Konstytucji RP, polegającym na naruszeniu zasad sporządzenia planu miejscowego w zakresie sposobu określenia przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania;

2) § 11 ust. 1 pkt 2 uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w związku z § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 640), polegającym na modyfikacji przepisu rozporządzenia dotyczącego minimalnej odległości drzew od gazociągów w strefach kontrolowanych;

3) § 13 ust. 3 i § 15 ust. 3 uchwały z istotnym naruszeniem art. 37a ust. 1 u.p.z.p., polegającym na uregulowaniu w planie standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane ogrodzenia, w sytuacji, gdy materia ta powinna być uregulowana w odrębnej uchwale.

Organ nadzoru stwierdził, że w rozdziale I w § 5 uchwały ustalono katalog zdefiniowanych pojęć użytych w tekście uchwały. W pkt 4 i 5 tego przepisu wskazano, że: „ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o: (...) 4) przeznaczeniu podstawowym - należy przez to rozumieć takie przeznaczenie, które przeważa na danym terenie wydzielonym liniami rozgraniczającymi; 5) przeznaczeniu uzupełniającym - należy przez to rozumieć rodzaje przeznaczenia, które uzupełniają lub wzbogacają przeznaczenie podstawowe lub w określonych przypadkach stanowią przeznaczenie dominujące, nie powodujące zwiększonego negatywnego oddziaływania na środowisko i nie wykluczające możliwości zagospodarowania terenu w sposób określony przeznaczeniem podstawowym.” Tymczasem, skoro określenie przeznaczenia terenu stanowi istotny element miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (zob. art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 1 i § 7 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego), to powinno ono być jasne i precyzyjne, tak aby nie było wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tej kwestii. Takiego wymogu ustawowego nie spełnia zakwestionowany fragment uchwały. Ustalenia m.p.z.p., które wraz z innymi przepisami prawa kształtują sposób wykonywania prawa własności, nie powinny zatem budzić wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Użyte natomiast w treści § 5 pkt 5 uchwały sformułowanie: „w określonych przypadkach”, bez wskazania kryteriów pozwalających na wyodrębnienie takich przypadków (odnośnie sytuacji, w jakich przeznaczenie uzupełniające może stać się przeznaczeniem dominującym) może powodować u adresatów planu uzasadnione wątpliwości, co do poprawnej interpretacji tego zapisu.

Uzasadniając drugi z zarzutów skargi jej autor stwierdził, że w ramach szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w § 11 ust. 1 pkt 2 uchwały znalazło się postanowienie, zgodnie z którym: „1. Gazowe sieci przesyłowe: (...) 2) w granicach terenu lasów i zadrzewień 3ZL należy zachować pas terenu o szerokości 4 m (po 2 m od osi gazociągu wysokiego ciśnienia WC DN350 PN4,0MPa) wolny od nasadzeń drzew i krzewów,

Zdaniem organu nadzoru, taka regulacja uchwały stanowi modyfikację przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie. Zgodnie z § 10 ust. 4 tego rozporządzenia: „w strefach kontrolowanych nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż 2,0 m od gazociągów o średnicy do DN 300 włącznie i 3,0 m od gazociągów o średnicy większej niż PN 300, licząc od osi gazociągu do pni drzew. Wszelkie prace w strefach kontrolowanych mogą być prowadzone tylko po wcześniejszym uzgodnieniu sposobu ich wykonania z właściwym operatorem sieci gazowej”. Z przedstawionej regulacji wynika, że w przypadku gazociągów o średnicy większej niż DN 300 (w § 11 ust. 1 pkt 2 uchwały jest mowa o gazociągu o średnicy DN 350, czyli o średnicy większej niż DN 300), w strefach kontrolowanych nie mogą rosnąć drzewa w odległości mniejszej niż 3,0 m, natomiast w uchwale odległość taką ustalono na 2,0 m, co w sposób oczywisty stanowi modyfikację przepisu § 10 ust. 4 powołanego aktu wykonawczego do ustawy Prawo budowlane. Doszło zatem do niedopuszczalnej modyfikacji regulacji ustawowych przez przepisy prawa miejscowego. W tym zakresie organ nadzoru wskazał na utrwaloną linię orzeczniczą sądów administracyjnych. Ponadto podniósł, że § 118 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) wprowadza zakaz powtarzania przez organ stanowiący gminy przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych w uchwale.

W uzasadnieniu ostatniego z zarzutów skargi organ nadzoru stwierdził, że § 13 ust. 3 uchwały, w ramach ustaleń szczegółowych dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oznaczonych na rysunku planu symbolami 1.1 MN, 1.2MN i 1.3MN, znalazło się postanowienie dotyczące wymogów odnośnie ogrodzeń. Zgodnie z tym przepisem uchwały: „Zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: ogrodzenia posesji od strony ulic i terenów publicznych należy wykonywać jako ażurowe (min. 60 % prześwitów), dopuszcza się stosowanie podmurówki o wysokości nie przekraczającej 60 cm licząc od poziomu terenu, wysokość ogrodzeń (dotyczy przęseł i elementów poziomych, z wyłączeniem słupków nośnych) nie może przekroczyć 1,5 m.; ustala się zakaz realizacji ogrodzeń pełnych lub z przęseł wykonanych w całości z prefabrykatów betonowych.”. Podobnie w § 15 ust. 3 uchwały, w ramach ustaleń szczegółowych dla terenu elektroenergetyki oznaczonego na rysunku planu symbolem 3E, wprowadzono zapis dotyczący wymogów odnośnie ogrodzeń w brzmieniu: „Zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: ogrodzenia od strony ulic i terenów publicznych należy wykonywać jako ażurowe (min. 60 % prześwitów), dopuszcza się stosowanie podmurówki o wysokości nie przekraczającej 60 cm licząc od poziomu terenu, wysokość ogrodzeń (dotyczy przęseł i elementów poziomych, z wyłączeniem słupków nośnych) może wynosić od 1,5 do 2,2 m.; ustala się zakaz realizacji ogrodzeń pełnych lub z przęseł wykonanych w całości z prefabrykatów betonowych.

Wobec powyższego organ ten wskazał, że u.p.z.p., w brzmieniu ustalonym przez ustawę z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. poz. 774 ze zm.), stanowi, że rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Uchwała, o której mowa w tym przepisie, to uchwała inna niż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Zamiarem ustawodawcy było bowiem wyeliminowanie materii objętej uchwałą wydawaną na podstawie nowej normy kompetencyjnej z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Dalej autor skargi zauważył, że ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu, zawiera przepisy przejściowe, zgodnie z którymi miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej zachowują moc (art. 12 ust. 1), a regulacje miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy i przyjętych na podstawie art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p. w brzmieniu dotychczasowym, obowiązują do dnia wejścia w życie uchwały, o której mowa w art. 37a ust. 1 u.p.z.p., w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 12 ust. 2). Jednocześnie ustalono, że do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, nieuchwalonych przez radę gminy do dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 12 ust. 3). Na podstawie tak ustalonego stanu prawnego organ nadzoru stwierdził, że skoro ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu weszła w życie w dniu 11 września 2015r., a uchwała nr XLII/336/17 Rady Miejskiej w Siechnicach zmieniająca uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce - teren "A", gmina Siechnice, podjęta została w dniu 26 października 2017 r., to miało to miejsce już w dniu obowiązywania ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu. Jako kolejny argument za brakiem możliwości podejmowania działań legislacyjnych polegających na dokonaniu przemieszania materii planu miejscowego i uchwały, której zakres przedmiotowy określa art. 37a ust. 1 u.p.z.p., organ nadzoru powołał się na odrębne, odmienne i złożone procedury podejmowania obu uchwał. Wskazał, że zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń mogą zostać ustanowione wyłącznie w oparciu o procedurę regulowaną w art. 37a-37e u.p.z.p.

W doręczonej Sądowi odpowiedzi na skargę z dnia 8 listopada 2018 r. Burmistrz Siechnic wniósł o uznanie skargi za zasadną w zakresie zaskarżonego brzmienia § 5 pkt 5 uchwały. W pozostałym zakresie wniósł o jej oddalenie. W tym przypadku przekonywał, że przyjęta w zaskarżonym § 11 ust 1 pkt 2 szerokość strefy kontrolnego jest uzasadniona faktem, że takie rozwiązanie zostało wskazane w opinii zarządcy sieci gazowej. Natomiast wnosząc o oddalenie skargi w zakresie zaskarżonego § 13 ust. 3 i § 15 ust. 3 uchwały autor odpowiedzi na skargę stwierdził, że uchwała XLII/310/10 Rady Miejskiej w Siechnicach z dnia 18 października 2010 r., w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce - teren „A”, gmina Siechnice, podjęta została przed 11 września 2015 r., tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 24 kwietnia 2015r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. z 2015 r., poz. 774). Wobec czego zgodnie z art. 12 ust. 3 tej ustawy do projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do których

podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu, nieuchwalonych przez radę gminy do dnia wejścia w życie tej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Przyjęcie zatem powyższego ustalenia jest zgodne z prawem i jako takie nie powinno być uchylone.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Rozpoznając skargę na uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, Sąd ocenia zgodności takiej uchwały z prawem pod kątem art. 28 ust. 1 u.p.z.p., który stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Jednak nie każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego lub trybu jego sporządzania skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Naruszenie takie musi zostać ocenione jako istotne, czyli takie, które prowadzi w konsekwencji do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania planu miejscowego.

Uwzględniając powyższe i mając na względzie zarzuty Wojewody stawiane wobec Rady Miejskiej należało stwierdzić, że skarga okazała się częściowo zasadna.

Sąd uwzględnił bowiem stanowisko Wojewody w zakresie odnoszącym się do żądania stwierdzenia nieważności § 5 pkt 5 uchwały we fragmencie: "lub w określonych przypadkach stanowią przeznaczenie dominujące", zgadzając się z oceną, że kwestionowana w tej części regulacja uchwały podjęta został z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu w zakresie sposobu określenia przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania - co przynajmniej również organ gminy. W § 5 uchwały zdefiniowano bowiem pojęcia użyte w jej tekście. Wynika z nich, że na gruncie badanej uchwały przeznaczenie terenu przybiera postać przeznaczenia podstawowego i przeznaczenia uzupełniającego. Zgodnie z § 5 pkt 4 przeznaczenie podstawowe to takie, które przeważa na danym terenie wydzielonym liniami rozgraniczającymi. Natomiast przeznaczenie uzupełniające, to przeznaczenie które "uzupełnia" lub "wzbogaca" przeznaczenie podstawowe lub w określonych przypadkach "dominuje", nie powodując zwiększonego negatywnego oddziaływania na środowisko i nie wykluczając możliwości zagospodarowania terenu w sposób określony przeznaczeniem podstawowym (pkt 5). Z przedstawionych definicji wynika, że przeznaczenie podstawowe i uzupełniające stanowią odrębne kategorie przeznaczeń, które na danym terenie mogą współistnieć. Tym samym, zgadzając się z organem nadzoru, który w tym zakresie powołał się na stanowisko tutaj Sąd wyrażone w wyroku z 21 lutego 2018 r. (sygn. akt II SA/Wr 849/16), stwierdzić należało, że kwestionowany zapis kreujący w określonych przypadkach (bez jednoznacznych zasad ich wyłaniania) przeznaczenie uzupełniające jako "dominujące", podważa rozróżnienie pomiędzy przeznaczeniem podstawowym a uzupełniającym.

W istocie bowiem przeznaczenie uzupełniające "dominując" - będzie mogło przeważać na danym terenie, czym wypełni przyjętą w pkt 4 definicję przeznaczenia podstawowego. Za sprzeczne z przyjętym w uchwale rozróżnieniem, pomiędzy przeznaczeniem podstawowym (przeważającym na danym terenie) a przeznaczeniem uzupełniającym (w założeniu mającym wzbogacić i uzupełniać) należy uznać unormowanie, zgodnie z którym, przeznaczenie uzupełniające - jako dominujące - stanie się przeznaczeniem podstawowym. Taka możliwość, przewidywana i dopuszczona w planie może prowadzić do tego, że na wszystkich terenach, na których plan miejscowy dopuszcza przeznaczenie uzupełniające, przeznaczenie to stanie się w efekcie przeznaczeniem podstawowym a przeznaczenie podstawowe będzie je uzupełniać i wzbogacać - stanie się przeznaczeniem uzupełniającym. Brak stwierdzenia nieważności w tym zakresie uchwały mógłby doprowadzić do sytuacji zagospodarowania danego terenu w całości w sposób odmienny od tego, jaki był zamierzony przez organ stanowiący gminy w uchwalonym planie. Nie bez znaczenia jest także argument powołany we wskazanym orzeczeniu sądu, że zawarte w planie miejscowym regulacje w zakresie zasad zagospodarowania terenów powinny umożliwiać takie odczytanie ustaleń planu, aby stosowanie prawa miejscowego, np. w procesie inwestycyjnym, było skuteczne i pozbawione wątpliwości natury interpretacyjnej. Wątpliwości te w zakresie interpretacji niewątpliwie zwiększa zredagowanie definicji przeznaczenia dopuszczalnego z użyciem sformułowania "w określonych przypadkach", skoro w przepisach uchwały brak czytelnych kryteriów pozwalających na wyodrębnienie przypadków ("określonych") w których przeznaczenie uzupełniające może dominować. W tej sytuacji uzasadnione jest stwierdzenie nieważności zaskarżonego § 5 pkt 5 uchwały we wskazanym fragmencie ze względu na istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

Trafny okazał się również zarzut podjęcia § 11 ust. 1 pkt 2 uchwały z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p. w związku z § 10 ust. 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie, polegający na modyfikacji tego ostatniego przepisu w zakresie określenia minimalnej odległości drzew od gazociągu w strefie kontrolowanej. Podkreślić należy, że przyznana radzie gminy kompetencja dookreślania szczegółowych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, nie oznacza pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa. Akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego stanowiony jest na podstawie upoważnienia ustawowego i winien być sporządzany tak, by jego regulacja nie wykraczała poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, nie czyniła wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także aby nie powtarzała kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Wbrew zatem stanowisku zaprezentowanemu w odpowiedzi na skargę, przepis § 11 ust. 1 pkt 2 zaskarżonej uchwały narusza tę zasadę, gdyż jest w wyraźny sposób sprzeczny z § 10 ust. 4 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie.

Z mocy przepisów art. 92 i art. 94 Konstytucji RP, rozporządzenie jest aktem wykonawczym wydanym w celu wykonania ustawy. Związek rozporządzenia z ustawą jest zatem bezpośredni, bowiem regulowane nim materie są materiami ustawowymi, upoważnienie powinno być szczegółowe i ma służyć wykonaniu ustawy. Z kolei akt prawa miejscowego, w tym plan miejscowy, jest wydawany na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, a więc także na podstawie upoważnień do wydania rozporządzeń. W związku z tym relację między aktem prawa miejscowego, a rozporządzeniem należy widzieć w świetle zasady związania aktów prawa miejscowego ramami stworzonymi przez ustawę, na gruncie której treść aktu prawa miejscowego winna być zgodna z ustawami oraz rozporządzeniami, jako aktami wydawanymi na podstawie upoważnienia szczegółowego w celu wykonania ustaw (zob. wyrok NSA z dnia 28 maja 2010 r., II OSK 531/10). W związku z tym stwierdzić należy, że plan miejscowy nie może zawierać postanowień wyraźnie odmiennych od zawartych w rozporządzeniu, a taka sytuacja ma miejsce w odniesieniu do § 11 ust. 1 pkt 2 zaskarżonej uchwały i § 10 ust. 4 wskazanego rozporządzenia. Z tych też względów również w żadnym stopniu legalność objętej skargą regulacji uchwały nie przydaje powoływanie się przez autora odpowiedzi na skargę na stanowisko operatora sieci przesyłowej, uzyskane w toku procedury planistycznej.

Sąd doszedł natomiast do przekonania, że Rada Miasta nie wykroczyła poza delegację ustawową w przypadku regulacji uchwały kwestionowanej ostatnim zarzutem skargi. Poza sporem w sprawie są konsekwencje wynikające ze zmiany u.p.z.p., jaka została wprowadzona z dniem 11 września 2015 r. ustawą z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. poz. 774). Zgodnie bowiem z art. 7 pkt 5 te same ustawy, do u.p.z.p. po art. 37 dodano art. 37a-37e, dotyczące uchwały regulującej zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń. Jednocześnie na podstawie art. 7 pkt 3 lit. b ustawy zmieniającej, uchylony został art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p., zgodnie z którym w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty. Przywołane regulacje wskazują jednoznacznie, że zamiarem ustawodawcy było wyeliminowanie materii objętej uchwałą wydawaną na podstawie nowej normy kompetencyjnej zawartej w art. 37a u.p.z.p z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W tym zakresie rada co do zasady nie utraciła kompetencji do określania zasad i warunków sytuowania ogrodzeń, jednakże według nowej regulacji, winna to uczynić w odrębnej niż plan miejscowy uchwale stanowiącej akt prawa miejscowego.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie organ nadzoru nie właściwie jednak zinterpretował przepis przejściowy – art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r., zgodnie z którym do projektów m.p.z.p., w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany planu, nieuchwalonych przez radę gminy do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W rozpoznawanej sprawie procedura planu miejscowego została rozpoczęta uchwałą nr XLII/310/10 Rady Miejskiej w Siechnicach z dnia 18 października 2010 r., w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Radomierzyce - teren „A”, gmina Siechnice. Bez wątpliwości jest to uchwała intencyjna, która rozpoczęła procedurę planu miejscowego zakończoną uchwałą nr LII/427/18 z dnia 28 czerwca 2018 r. Uwzględniając przy tym wynik wykładni czysto gramatycznej przepisu art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r., przyjdzie zauważyć, że ustawodawca nakaz stosowania przepisów dotychczasowych powiązał wyłączenie z faktem podjęcia uchwały intencyjnej przed wejściem w życie przepisów tej ustawy (tj. przed dniem 11 września 2015 r.), a nie z późniejszymi zmianami takiej uchwały. Co istotne w sprawie,

analiza dokumentacji planistycznej wskazuje, że większość procedury planistycznej została przeprowadzona zanim jeszcze weszły w życie przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. W takiej sytuacji bez znaczenia jest fakt, że uchwała intencyjna została zmieniona uchwałą nr XLII/336/17 z dnia 26 października 2017 r. Biorąc więc pod uwagę gramatyczną wykładnię przepisu art 12 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015r. oraz uwzględniając ciągłość procedowania przez Radę nad zaskarżoną uchwałą na podstawie przepisów dotychczasowych, Sąd nie podzielił zarzutu skargi dotyczącego naruszenia art. 37a ust. 1 u.p.z.p. i w tym zakresie na podstawie art. 151 p.p.s.a. oddalił skargę (punkt drugi sentencji wyroku).

W zakresie natomiast wniosku o stwierdzenie nieważności § 5 pkt 5 we fragmencie: "lub w określonych przypadkach stanowią przeznaczenie dominujące", § 11 ust. 1 pkt 2 uchwały, Sąd w pełni podzielając zarzuty i przedstawioną argumentację prawną organu nadzoru w powyższym zakresie, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).